

LEGENDA PĂPĂDIEI

Cândva, demult, pe când oamenii nu erau așa cum îi știm noi astăzi, Îngerul Florilor a fost trimis să aleagă floarea care ar fi putut fi deasupra tuturor. El s-a reîntors pe pământ și a început să caute în păduri, prin grădini și pe câmpii.

După un timp, a ajuns într-un răzor plin de lalele roșii și portocalii, ridicate semeț spre cer, și le-a întrebat:

-Unde v-ar plăcea cel mai mult să trăiți?

Lalelele i-au răspuns:

-Cel mai mult ne-ar plăcea să trăim pe pajiștea unui castel, unde culorile noastre fierbinți ar contrasta cu zidurile cenușii ale zidurilor. Ne-ar plăcea să fim atinse de către o prințesă care să ne mărturisească zi de zi cât de frumoase suntem.

Îngerul și-a întors cu întristare ochii de la lalele și a întrebat trandafirul:

-Care este locul tău preferat?

Acesta i-a răspuns:

-Mi-ar plăcea să mă înalț pe zidurile unui castel căci sunt fragil și delicat și nu aș putea face lucrul acesta de unul singur. Eu am nevoie de îngrijire și de un adăpost primitiv.

Îngerul florilor s-a posomorât și s-a îndreptat în pădure către o violetă, pe care a întrebat-o:

-Unde ți-ar plăcea cel mai mult să trăiești ?

- Aici, în codru, unde sunt ascunsă de ochii tuturor, i-a răspuns violeta. Pârâul îmi răcorește rădăcinile, iar copacii mă adăpostesc de fierbințeala amarnică a soarelui.

Îngerului nu i-a plăcut însă nici cele spuse de către violetă și a străbătut pământul până când a ajuns la o păpădie prinsă adânc în țarina unei pajiști. Îngerul a întrebat-o:

-Care este locul în care ți-ar plăcea cel mai mult să trăiești?

-Vai! a oftat păpădia, aș vrea să trăiesc oriunde aș putea fi găsită cât mai repede de către copiii plecați de la școală sau care aleargă peste câmpii. Aș vrea să trăiesc pe lângă drumuri și în poiene, dar și printre pietrele din oraș, ca să pot face fericit pe oricine cu floarea mea veselă și pufoasă.

-Tu ești floarea care îmi place cel mai mult! a exclamat îngerul.

-Vei înflori oriunde apare mai întâi primăvara și vei fi numită floarea copiilor!

LEGENDA FLORII-SOARELUI

Demult, tare demult, trăia un împărat foarte bogat, care avea o fată nespus de frumoasă. Fata împăratului s-a îndrăgostit de Soare, chiar dacă i s-a spus că nu e bine ca o pământeancă să iubească un nemuritor.

Într-o zi, ea își anunță părinții că pleacă în căutarea Soarelui. Zadarnic o rugă părinții să nu plece, spunându-i că nu e bine ce face. Fata își luă bani de drum și merse, merse până ce calul căzu de oboseală. Atunci luă merinde cât putu duce și plecă mai departe spre castelul Soarelui.

Seara, Soarele veni acasă, își băgă căruța de aur cu care luminează ziua în grajd și dădu de mâncare cailor. Când o zări pe fată, îi spuse că are voie să se vadă cu el doar când este întuneric, altfel se va transforma în floare.

Într-o noapte, fata se uită cu o lumină la Soare. Soarele se trezi și blestemul se împlini. Fata s-a transformat într-o floare frumoasă, care, de atunci, își întoarce toată ziua fața spre Soare.

Această floare se numește „floarea-soarelui”.

LEGENDA GHIOCELULUI

Când Dumnezeu a creat toate câte sunt pe pământ, le-a colorat frumos. Zăpezii i-a spus:

-Tu îți cauți singură culoarea.

Zăpada s-a dus întâi la iarbă:

-Te rog să îmi dai și mie din culoarea ta verde ca smaraldul!

Iarba a refuzat-o. Același răspuns a primit și când a vrut să fie roșie ca macul, albăstrie ca viorea sau galbenă ca floarea-soarelui.

Tristă și amărâtă, zăpada ajunge la ghiocel:

-Nicio floare nu vrea să-mi dea culoarea sa! Toate mă alungă.

Înduioșat, ghiocelul șoptește:

-Dacă-ți place culoarea mea, o împart bucuros cu tine.

-Îți mulțumesc, ghiocelule!

De atunci, zăpada poartă veșmântul alb ca al ghiocelului. Drept recunoștință, îl lasă să-și scoată căpșorul afară înaintea tuturor florilor.

POVESTEA MĂRULUI

A fost odată, demult, un măr uriaș. Un băiețel venea mereu să se joace pe lângă el, se urca până în vârful lui, gusta din mere și adormea fericit la umbra copacului. Ce mai! Îi plăcea tare mult copacul lui, iar mărul îl iubea și el tare mult.

Dar, într-o zi, băiețelul veni lângă copacul său, foarte abătut. Copacul îl îmbie:

-Vino să te joci cu mine!

Băiețelul îi răspunse:

- Nu mai sunt copil mic, să-mi găsesc de joacă în jurul copacilor! Vreau jucării, dar am nevoie de bani, ca să le cumpăr!

-Îmi pare rău, nu am bani, dar poți culege toate merele mele și să le vinzi. Astfel, vei face bani destui, pentru a-ți cumpăra jucării.

Cât de fericit era băiatul acum! El culese merele și cu ele plecă bucuros. Dar, după aceea, el încetă să mai vină să viziteze copacul. Mărul era tare trist, căci îi era dor de copil.

Dar într-o zi, copilul veni iar la vechiul său prieten, care-l îmbie:

-Vino să te joci cu mine!

- N-am timp de joacă! răspunse băiatul. Trebuie să muncesc pentru familia mea. Avem nevoie de o casă în care să ne adăpostim. Poți să mă ajuți?

-Îmi pare rău, dar eu nu am nicio casă să-ți dau, fu răspunsul copacului. Dar poți să tai crengile mele și să-ți faci o casă din ele.

- Așa că băiatul s-apucă să taie toate crengile copacului și plecă fericit.

Copacul s-a bucurat să-l facă pe băiat, iarăși fericit, dar, după ce plecă, băiatul nu se mai întoarse la copac. Copacul era iar trist și singuratic.

Într-o zi calduroasă, de vară, băiatul sosi iar, spre fericirea copacului.

-Vino să te joci cu mine, a spus el.

- Oh! Sunt tare trist și simt că îmbătrânesc. Aș dori să călătoresc pe mare și să mă odihnesc. Poți să-mi dai o barcă?

-Poți folosi trunchiul meu ca să-ți construiești o barcă. Astfel, vei putea să călătorești fericit spre zări îndepărtate.

Așa că băiatul tăie trunchiul și-și făcu o barcă, cu care călători pe mări timp îndelungat.

După mulți ani, se reîntoarse la copac. Copacul îi spuse:

-Îmi pare rău, băiatul meu, dar nu mai am nimic să-ți dau. Nu mai am mere pentru tine.

- Nu am dinți să le mănânc! a spus băiatul.

- Nu mai am, într-adevăr, nimic să-ți ofer; poate, doar rădăcinile mele, care se sting, a zis copacul cu lacrimi.

- Nu mai am nevoie de nimic; doar de un loc de odihnă. Sunt foarte obosit, după toți acești ani, a răspuns băiatul.

- Foarte bine! Rădăcinile mele sunt cel mai bun loc de odihnă.Vino, vino și stai aici, cu mine, și te odihnește!

Băiatul s-a așezat lângă copac, iar copacul era fericit, zâmbind printre lacrimi.

Aceasta este povestea fiecăruia dintre noi. Copacul – sunt părinții. Când suntem mici îndrăgim joaca în preajma lor. Când creștem, îi părăsim. Mai venim pe la ei, când avem nevoie de ceva sau dacă suntem triști. Dar, indiferent ce se întâmplă, părinții sunt alături de noi, pentru a ne ajuta cu tot ce pot, să ne facă fericiți.

LEGENDA MESTEACĂNULUI

Cică Dumnezeu, pe când umbla pe pământ, a ajuns odată ostenit tare într-o pădure. Se lăsă jos sub un stejar să se odihnească. Și unde mi se porni un zvon în pădure și un foșnet, și unde începură greierașii să țârâie și păsărelele pe ramuri să ciripească, de ți-era mai mare dragul. Vezi că toate vietățile codrului se bucurau că-l aveau pe Dumnezeu printre ele. Iepurașii făceau tumbe ca să-l înveselească, căprioarele și cerbii se zbenguiau ca să-i bucure inima, iar fiarele se îmblânziseră, și niște mielusei pășteau alături de lupul cel nesățios.

Și Dumnezeu, bucuros că-și vedea făpturile atât de voioase și trăind în pace între ele, adormi în cântecele păsărelelor. Se potoliră toate, ca să-l lase să odihnească în pace. Dar copacii pădurii socotiră că ei nu l-au cinstit precum trebuie și precum făcuseră vietățile celelalte, că și ele au viață în ele, și porniră a se îmbrăca în hainele cele mai scumpe. Bradul falnic și mândru, fagii și stejarii, toți se luaseră la întrecere, care să fie mai mândru la port. Făcură apoi un zid de jur-împrejurul locului unde stătea Dumnezeu, ca să nu se apropie vreo făptură omenească și să-i turbure somnul.

Pe când stăteau ei așa smirnă, fără să le foșnească vântul o frunză, numai ce se văzu venind în fugă un copac îmbrăcat ca vai de el. Venea, venea și din ramurile lui stufoase picurau lacrimi cât pumnul care se prelingeau peste coaja negricioasă a trunchiului lui voinic. Copacii din jurul Domnului îi făcură semn cu vârfurile lor să tacă, dar mestecănul se jeluia amarnic zicând:

- Cum să nu plâng, sărac de mine, că voi v-ați îmbrăcat toți în straie de sărbătoare, ca să-l cinstiți cum se cuvine, numai eu, vai de capul meu, n-am altceva decât straiele astea ponosite pe mine!

Degeaba își foșneau ușurel copacii ceilalți frunzele, ca să-l facă să tacă, degeaba se uitau cu ciudă vietățile pădurii la el... mestecănul plângea și se jelea.

Dumnezeu, care se făcea că doarme, auzise jelanii mestecănului și-l cuprinse mila de bietul copac, care numai de dragul înfăptuitorului, ar fi voit să fie și el gătit ca ceilalți. Deschise ochii, chemă pe mestecăn lângă el și îi zise:

- Fiindcă te-am nedreptățit și nu te-am împodobit ca pe ceilalți, te ursesc ca de azi înainte, cât o dăinui pe pământ mestecănul, să crească înalt și falnic, iar lacrimile care ți-au șiruit de pe ramuri și s-au prelins pe trunchiul tău, să se prefacă în coajă albă, care să sclipească ca argintul în bătaia soarelui.

Cică de atunci, scoarța mestecănului în loc de negricioasă precum era până în ziua aceea, s-a făcut albă și netedă cum e acum.

LEGENDA ARICIULUI

Când a făcut Dumnezeu toate câte se văd pe pământ, s-a apucat să răsucescă și firul vremii. Acest fir era împletit din două, unul negru și unul alb. Firul alb era ziua, iar cel negru era noaptea. A căutat Dumnezeu un animal care să-l ajute, pentru că firul acesta era nesfârșit de lung și munca era prea cu oboseală multă. Dar iată că s-a găsit ariciul să dea ajutor lui Dumnezeu.

Și a stat ariciul un an, doi ani, trei, o sută, o mie, ba zece mii de ani și l-a ajutat pe Dumnezeu. Și Dumnezeu i-a dat două gheme: unul alb și altul negru, să le învârtască mereu, ca să se deșire cele două fire deopotrivă. Iar Dumnezeu sta și răsucea firele și făcea din două deosebite unul pेत्रiș și-l depăna pe ghemul vremii. Și era menit că după ce se va isprăvi din depănat, Dumnezeu să înceapă să desfacă firul vremii de pe ghem. Se zice că, uitându-se ariciul mereu la cele două gheme și învârtindu-le mereu, mereu, a ațipit de oboseală, iar în vremea aceasta s-a rupt firul cel alb și Dumnezeu depăna numai pe cel negru. Deșteptându-se ariciul, a rămas fără suflare, de spaimă. Atât cât se depănase firul cel negru singur, atâta vreme trebuia să fie pe lume noapte, căci nu se amestecase cu firul care era ziua. Poate un an, poate doi, ori chiar o sută, ori o mie de ani, era să fie pe lume noapte. Atunci s-a speriat ariciul de ceea ce a făcut, încât toți perii de pe dânsul s-au ridicat, cum se ridică în vârful capului părul omului de spaimă mare. Dumnezeu, supărat de răul ce-i făcuse ariciul, a zis:

- Zburlit să-ți rămână părul pentru totdeauna!

Dar, aducându-și aminte de binele ce i-l făcuse ariciul, a zis cu bunătate:

- Ghemele mi le-ai ținut și ghem să te poți face la vreme de primejdie și nimeni, nici om, nici fiară, să nu poată să se apropie de tine, ca să-ți facă rău, că mult bine mi-ai făcut tu.

De atunci a rămas ariciul până-n ziua de azi zburlit, cu țepi și plin de spaimă, dar se poate apăra de dușmani, făcându-se ghem, și nimeni nu-i poate face vreun rău.

LEGENDA FLUTURELUI

Demult, demult ... la începutul vremurilor, într-o dimineață de primăvară, Dumnezeu a ieșit în grădină pentru a admira și a se bucura de frumusețea florilor. Doar că, florile nu i se păreau la fel de minunate ca în alte dăți. Parcă le-ar fi lipsit ceva.

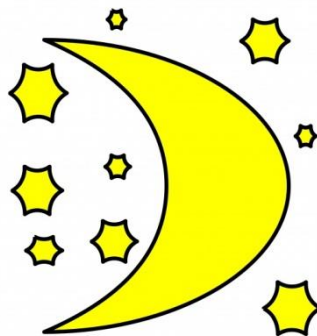
Dumnezeu s-a gândit atunci să creeze niște ființe pentru care florile să fie indispensabile și care să stăpânească această împărăție minunată de arome, culori și fantezie. Astfel, Dumnezeu a creat niște coconi mici și le-a dat poruncă îngerilor să-i ducă în livezi și să-i atârne pe crengile copacilor, printre mugurii care tocmai stăteau să plesnească. Odată cu desfacerea mugurilor, coconii au crescut și din ei au ieșit niște ființe gingașe, firave și frumoase, albe ca zăpada. Dumnezeu le-a pus numele de fluturi. Și de atunci, zi de zi, Dumnezeu ieșea în grădină și admira dansul minunat al fluturilor.

Doar un singur fluture nu iubea florile, nici lumina soarelui, nici compania celorlalți fluturi. El prefera locurile întunecoase în timpul zilei și doar noaptea ieșea de pe unde stătea ascuns. În loc să soarbă nectarul florilor, acest fluture prefera să roadă hainele unde se ascundea, umplându-le de găuri spre supărarea oamenilor.

Dumnezeu privea tot ceea ce se întâmpla. Dar după un timp, lui Dumnezeu i se păru iar că ceva nu era în regulă. Prea semănau fluturii cu fulgii de zăpadă. S-a gândit că poate ar fi mai bine dacă fluturii ar avea culori. El i-a dat poruncă Sfântului Ilie să-și întoarcă norii și carul de foc cu care ieșea și să trimită deasupra pământului o ploaie. El a luat culoare de la fiecare floare și a trasat pe cer un arc minunat, multicolor, care avea să se numească curcubeu. A luat din nou culoare de la flori și a colorat norii. Acestea fiind făcute, a început apoi să stoarcă norii deasupra pământului. Într-o clipă, aripirile fluturilor au fost acoperite de pete și stropi de diferite culori și nuanțe, astfel că fiecare fluturaș era special și nu existau doi fluturi la fel. Un fluture mai leneș și puțin speriat de ceea ce se întâmpla, s-a pitit mai înainte de începerea ploii la rădăcina unei verze. Astfel, stopii de culoare nu au ajuns la el, rămânând alb cum a fost creat de la început. Acest fluture este fluturele numit de noi „fluture de varză”.

Dupa terminarea ploii, Dumnezeu a numărat fluturii pentru a vedea dacă toți sunt în bună regulă. Doar unul lipsea, era fluturele cel morocănos. Supărat că acest fluture nu își îndeplinește menirea de a poleniza florile, de a se bucura de soare și lumină, și că făcea rău distrugând hainele oamenilor, Dumnezeu l-a condamnat să stea pe veci în întuneric și să nu poată suporta razele soarelui. Astfel, trăind doar în întuneric, cu timpul, fluturele cel alb și frumos s-a transformat într-un fluture cu aripi mici, de un gri închis. Acesta a devenit „fluturele molie”, care dansează doar noaptea în jurul becurilor aprinse. Abia acum fluturele molie a înțeles ceea ce și-a dorit Domnul de la el și spera că va fi iertat cândva. Îi este dor de frații lui și de lumină. Poate, într-o zi, va fi iertat.

Ceilalți fluturi, au rămas stăpânii florilor pe care le iubeau atât de mult și printre care se pierdeau într-o măreție de culori. Oamenii se pot bucura de frumusețea lor, iar copiii adoră să urmărească dansul lor fantastic în lumina soarelui.

LEGENDA STELELOR

A fost odată, demult, o vrăjitoare. Deși era vrăjitoare, era una bună și frumoasă precum luna de pe cer. Avea părul negru ca abanosul, obrații roșii, iar privirea și zâmbetul ei fermecau pe oricine.

Aceasta avea un glob de cristal care cântărea aproape trei kilograme. Deși era bogată, nu avea niciun servitor. Ea își gătea și făcea curat singură. După douăzeci și cinci de ani de singurătate, se căsătorii cu un prinț bun, cinstit și iubit de toți.

Într-o zi, una din servitoarele prințului a dat cu coada măturii peste globul de cristal și l-a spart în mii de bucăți. Acestea, în mod misterios, s-au ridicat pe cer și au luminat pământul.

Așa au apărut stelele pe care le putem vedea și azi pe cer.

LEGENDA CIOCĂNITOAREI

Se zice că ciocănitoarea la început nu a fost pasăre ca acum, ci a fost o femeie glumeață, adică una de acelea căreia îi plăcea să-și bage nasul în tot locul.

Într-o zi, prinzând Dumnezeu toate găngăniile de pe fața pământului și legându-le într-un sac, chemă pe femeia cea mai guralivă și dându-i sacul îi zise:

- Ia sacul acesta și du-l de-l aruncă așa cum îl vezi un mare! Dar nu cumva să îl dezlegi ca să vezi ce este în el, că apoi vai și amar de capul tău...

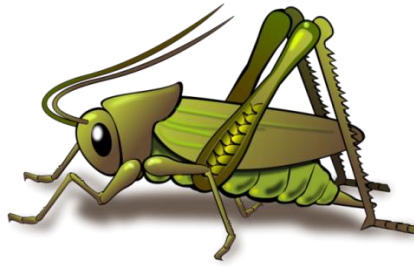
- Ferească cerul! răspunse ea, luând sacul în spate.

Femeia cum ieși afară, nu apucă a face câteva sute de pași când, cuprinzând-o un dor nespus să vadă ce duce în spate, nu se putu abține de-a se opri în loc și-a dezlega sacul. Însă nu apucă să dezlege sacul, că ieșiră din el și începură a se răspândi în toate părțile și-a se ascunde unele prin crăpăturile pământului și pe sub scoarța copacilor.

Femeia, de spaimă și de frică, ca să n-o pedepsească Dumnezeu pentru că nu s-a ținut de cuvânt, ci i-a călcat porunca, începu a alerga în toate părțile după gănganii, vrând să le prindă și să le bage iarăși în sac. Dar cine era în stare să le prindă?

Dumnezeu, văzând că femeia căreia îi dăduse sacul cu gănganii ca să-l ducă și să-l arunce în mare nu l-a ascultat, s-a mâniat pe dânsa și a pedepsit-o prefăcând-o într-o CIOCĂNITOARE, zicându-i că până nu va prinde toate gănganiile, câte le-a slobozit din sac, până atunci să nu mai tragă nădejde că se va putea preface iarăși, cum a fost la început.

De atunci, de când Dumnezeu a prefăcut-o în pasăre, ciocănitoarea aleargă prin păduri, prinzând gănganiile, cugetând că dacă le va prinde pe toate, se va face iarăși femeie, cum a fost de la început. Iar ciocul ei cel lung și ascuțit, cu care prinde gănganiile, e nasul ei de odinioară, căci ca femeie avea un nas lung, pe care și-l băga în tot locul.

LEGENDA GREIERULUI

Pe vremea lui Alexandru Împărat, trăia un fecior frumos și harnic de n-avea pereche, dar poznaș de-i merse vestea peste toate țările. Fetele împăraților îl îndrăgeau toate și se certau al cui bărbat va fi. Fiecare spunea că e numai al ei, că numai ea e vrednică de un bărbat ca el. În afară de frumusețe, feciorul mai avea un dar, acela de a cânta. Când îl auzeai cântând, îți stătea mintea în loc, așa glas mândru și plăcut avea. Chiar și mamele fetelor îl îndrăgeau, iar împărații moșnegi cu barba până la genunchi încă își dădeau genele și sprâncenele lor stufoase în lături ca să vadă pe Fătul cel Frumos ca o minune și scump ca un boț de aur.

Toată lumea îl plăcea, numai Alexandru Împărat nu-l putea vedea în ochi, atât de urât îi era. Căci, cum Dumnezeu nu l-ar urî, când el, care era împăratul cel mai mare și mai vestit din lume, și tot nu era băgat în seamă nici pe departe de fetele celorlalți împărați. Din pricina aceasta s-a și început apoi o ură între ei, de nici Soarele, care pe atunci umbla pe pământ, nu i-a putut împăca. Alexandru Împărat s-ar fi împăcat bucuros cu Făt-Frumos, cu învoiala ca el să nu se uite la fetele împăraților. Făt-Frumos însă, în ciuda lui, tot mai des se ducea la fete și le cânta cu glas cristalin cântec după cântec.

Soarele, văzând ce făcea Făt-Frumos, l-a luat o dată la fugă și l-a alungat așa de mult că, din alb și frumos cum era, s-a făcut negru precum cărbunele și din mare și voinic ce era, s-a făcut numai cât o alună, ascunzându-se la o femeie săracă sub vatra focului, de unde striga femeii:

- Griji, griji, griji, griji, griji! ca să nu mă găsească Soarele! și s-a prefăcut în greieruș.

Soarele i-a zis:

- Na! tot acolo să șezi, și flămând și însetat, ziua și noaptea să tot strigi numai: griji, griji, griji, griji!

Fetele cele frumoase, auzind de întâmplarea aceea, s-au supărat rău și, prefăcându-se și ele în furnici, i-au cărat de mâncare bietului greieraș și îi mai cară încă și în ziua de azi, ca să nu moară de foame.